

Angstagressie (agressie door angst bepaald)

In de vorige column heb ik al geschreven over de verschillende vormen van agressie, en per column zal ik dan dieper op ingaan de vormen.

Deze keer gaat het over angstagressie, agressie wat door angst wordt bepaald. De hond probeert hierdoor zichzelf te beschermen, de agressie is tegenover mensen, personen en/of dieren gericht waar hij (soms zelfs letterlijk doods) bang voor is.

Angstige honden zullen eerst altijd proberen te ontkomen aan wat hun angst aanjaagt, maar mocht de hond dat niet voor elkaar krijgen, dan zal hij zich verdedigen.

Angst zelf is agressie onderdrukkend en hierdoor zal de hond eerst altijd proberen te vluchten, bevriezen

(stokstijf worden) of proberen door kalmerende signalen de situatie onder controle te brengen. Maar mocht dit dus niet lukken, omdat de hond b.v. aangelijnd is, of de hond bevindt zich in een grotere groep honden (bijv. hondenschool) en kan deze zich niet in veiligheid brengen, dan blijft de angstprikkel bestaan en kan de hond niet anders handelen dan zichzelf te verdedigen.

Immers was het vluchten niet succesvol om datgene wat de hond angst aan jaagt te mijden en de kalmerende lichaamstaal heeft ook niet bewerkstelligd dat de angstprikkel verdwijnt of dat tenminste de afstand vergroot wordt en de dreiging afneemt.

De hond die angstagressie heeft, laat angstige lichaamstaal en gezichtsuitdrukkingen zien. Het gewicht wordt naar de achterbenen verplaatst, de oren liggen strak aan de kop, het gehele gebit wordt ontbloot, de lippen worden strak naar achteren getrokken, de staart ingeklemd en onder de buik. De hond kan grommen, sneppen (in de lucht happen) en bijten wanneer hij in een hoek gedreven wordt of als mensen hem willen benaderen.

Ook typisch is het aanblaffen van datgene wat de hond angstig maakt, dat gebeurt vaak als het "gevaar" de hond te snel nadert. Als voorbeeld denk ik aan de hond van vrienden, deze begon altijd te blaffen als het onweert of als er vuurwerk werd afgestoken.

Angst kan zich uit de volgende situaties ontwikkelen;

- onvoldoende of geen socialisatie op de prikkels die de agressie veroorzaken
- de veroorzaakte prikkels hebben zijn door de hond daadwerkelijk als gevaar ervaren
- erfelijke aanleg

Als de hond onvoldoende of niet gesocialiseerd is, heeft de hond geen ervaringen kunnen opdoen, en kan deze dus niet weten of iets goed is of juist gevaarlijk. Daarom is de socialisatiefase zo belangrijk in een leven van een hond, in deze fase zijn ze heel nieuwsgierig en hebben een ongelofelijke onderzoeksdrang. De moederhond past immers goed op dat er geen gevaar is voor haar "kroost".

Nu verzamelen ze allerlei ervaringen waar ze later dus op kunnen terugvallen.

Met een paar maanden (zo rond de 16 weken en hiermee is de puppyperiode afgesloten) worden de meeste jonge honden voorzichtiger, moeders past ook niet meer zo goed op, en het is natuurlijk gedrag dat de hond niet in zeven sloten tegelijk loopt.

Ook het vluchten (of weglopen) wil ik nog verduidelijken en dan vooral in een situatie met kinderen. Mocht de hond de kamer verlaten of weglopen (of zich in een hoekje terug trekken) omdat er kinderen zijn (of op bezoek zijn) is dit vaak omdat de hond niet zo goed weet wat hij met deze situatie (prikkel) aan moet.

Het vermijden, het weglopen wat de hond doet, is het eerste teken dat de hond onzeker tot zelfs angstig is! Krijgt de hond niet de rust die hij zoekt, doordat wij de hond er weer bij halen of de kinderen achter de hond aan gaan zonder dat wij dat verbieden, zal de hond hieruit leren, dat vluchten geen optie is!

De volgende keer, of pas meerdere malen erna afhankelijk naar erfelijke aanleg, zal de hond grommen. Dit werkt meestal wel, het schrikt ons af. We doen de hond weg of nemen het kind weg bij de hond. De hond trekt daaruit de conclusie dat dit afdoende is.

Maar wat gebeurt als wij er eens niet bij zijn, en het kind deze waarschuwing niet ter harte neemt .....

Daarom, laat kinderen en honden NOOIT zonder volwassen toezicht samen alleen.

Als de hond geen of slechte ervaringen heeft opgedaan, vertonen ze angstig gedrag tegenover mensen. Vaak wordt er vermoed dat honden uit de herplaatsing (honden van buitenlandse organisaties) zijn mishandeld omdat ze angstgedrag laten zien tegenover vreemde mensen. Dit hoeft helemaal niet het geval te zijn! Als de hond geen ervaringen heeft opgedaan, is hij niet gesocialiseerd met mensen. Dit komt ook nooit meer goed, mensen die de hond goed leert kennen, zullen geen probleem vormen, maar de angst voor vreemde mensen zal blijven bestaan.

Mochten vreemde mensen de hond toch benaderen, zal deze eerst willen vluchten, kan hij dit niet dan zal de hond blaffen en genoodzaakt zijn tot aanval over te gaan.

Opnieuw komen we tot de conclusie dat het socialiseren van pups een zeer belangrijke fase is in het leven van de hond, vele gedragsproblemen kunnen hierdoor worden voorkomen. Hier ligt een zware verantwoording voor de fokker, die de nieuwe eigenaar overneemt bij het ophalen van het "hummeltje" met 8 weken.

In de volgende column gaat het over controle complex, maar eerst ga ik straks genieten van twee weken vakantie in Oostenrijk met mijn drie dames. Een berghutje op bijna 2000 meter hoogte, geen computer, geen internet, geen televisie en geen radio. Dus veel tijd om te lezen en laat ik nu weer een hele boekenlijst hebben!
Tot de volgende keer!

Groetjes Melanie

